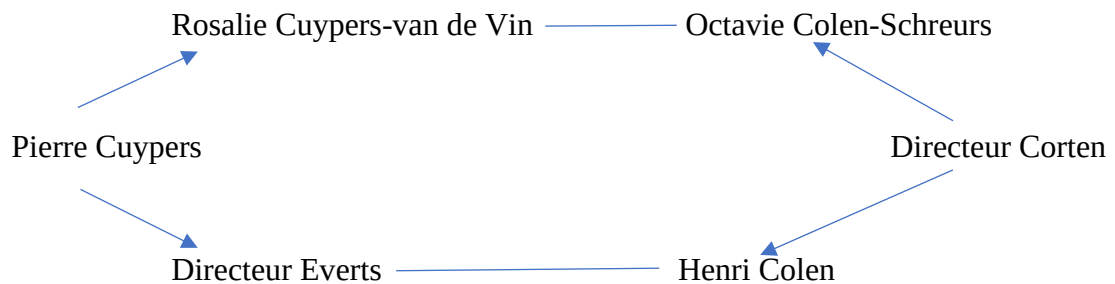

Henri Oscar August Colen 1888-1902

Op het kerkhofje van Rolduc zijn een aantal leerlingen begraven, de meest bekende is Johan van Weede; hij was de eerste die er begraven werd. Als je bij zo'n graf staat dan wil je vaak van alles weten over zo'n jongen maar dat is best moeilijk. Hier wil ik het hebben over een jongen die er ook begraven is en waar een mooi verhaal aan verbonden is, het betreft Henri Oscar August Colen, geboren te Utrecht op 27 januari 1888 en op 25 maart overleden op Rolduc. Op de foto hiernaast staat zijn grafmonument links. Het verhaal werd in de loop van het onderzoek enigszins gecompliceerd maar niet minder interessant; daarom zal ik het wat toelichten aan de hand van volgend schema.

Henri Colen op 26 april
1899 Heilige Communie,
Den Haag.

Tijdens de begrafenis van Henri in 1902 heeft directeur Corten in de kerk een toespraak gehouden in het Frans; de toespraak is bewaard en die toespraak is opgebouwd rond **de onsterfelijkheid van de ziel van Henri**. Die toespraak is daarom al heel bijzonder. Henri is begraven vlakbij het oorspronkelijke graf van directeur Everts. De moeder van Henri, Octavie Schreurs, is begraven¹ vlakbij de eerste vrouw van Pierre Cuypers, Rosalie van de Vin, op het oude kerkhof van Roermond. Het aparte is nu dat de grafsteen van Rosalie van de Vin en directeur Everts allebei ontworpen zijn door Pierre Cuypers. De laatste in 1900 en de eerste rond 1855, het sterfjaar van Rosalie van de Vin; de twee grafstenen lijken veel op elkaar en zijn zonder reliëf. Het bijzondere is dat er op beide stenen **een ziel is afgebeeld**; de ziel van Directeur Everts en de ziel van Rosalie van de Vin. Ik heb het idee dat

¹ Octavie en de vader van Henri, zijn bijgezet in aparte nissen van de grafkelder van de familie Schreurs.

het afbeelden van een ziel op een grafsteen vrij uniek is. In de loop van het verhaal neem ik foto's op van de grafstenen.

Henri is het enige kind van zijn moeder die weduwe is bij het overlijden van haar zoon. Henri zal waarschijnlijk op de infirmerie beneden overleden zijn. Wim Goossens² heeft een aantal belangrijke notities gemaakt over hem rond die tijd en tijdens de uitvaart heeft directeur Corten een toespraak gehouden in het Frans die bewaard is gebleven. Die toespraak is zeer bijzonder en we kunnen ook iets over Corten leren. Corten moet een goede redenaar zijn geweest. In die toespraak wordt de dood voorgesteld als de ongelukkige dochter en wreekster van de zonde van Adam en Eva³. Corten gebruikt de tegenstelling dat de dood weliswaar het lichaam kan vernietigen maar niet de ziel, een eenvoudig en spiritueel principe⁴. Er is nog meer interessants in te vinden, hierna is de toespraak opgenomen.

Octavie Colen - Schreurs, de moeder van Henri.

Mocht je ooit op het kerkhofje van Rolduc komen kijk dan zeker bij de ingang links naar de in de muur gemetselde grafsteen van directeur Everts die op 12 juni 1900 is overleden; in de rechterbovenhoek van de grafsteen is een engel te zien die de ziel van Everts op handen ten hemel draagt.

Een zeer interessant boek over de ziel is: *De ziel. Een cultuurhistorie. Geschreven door Ole Martin Hoystad; het is uitverkocht, maar er is ook een Duitse uitgave.*

Wat ik gebruikmakend van de aantekeningen van Willem Goossens⁵ en de bewaarde toespraak van Corten, probeer te doen is een indruk te geven van hoe zoiets gaat op Rolduc als een jongen overlijdt en daar begraven wordt. Je moet je zelf een beeld vormen van Rolduc rond 1902. Bedenk bijvoorbeeld dat de noord- en zuidvleugels op de grote cour er nog niet

² Dr J.W.H. Goossens [1869 – 1933] was leraar op Rolduc van september 1894 tot 1917. Hij gaf Latijn, Frans, geschiedenis en archeologie. Tevens was hem het ceremonieel toebedeeld, het leiden van de kerkelijke plechtigheden. Na 1917 wordt hij archivaris-bibliothecaris van de gemeente Maastricht en naderhand Rijksarchivaris.

³ Afkomstig van Augustinus.

⁴ Als je het boek van Hoystad over de ziel leest zul je ontdekken dat dat begrip zeer gecompliceerd is en zeker geen 'eenvoudig principe' zoals Corten het noemt.

⁵ Zie Rolducs Jaarboek 1934 voor een in memoriam.

zijn, dat klein Rolduc waar Henri verblijft nog nieuw is, dat de schilderijen van Goebbels in de kerk nog fris zijn want hij is er in 1895 aan begonnen, dat Goebbels aan zijn kruisweg zal beginnen april 1902 zodat er nog de oude kruisweg⁶ op schilderijen hangt, dat het oude Müller orgel er nog is en dat het beeld van Ailbertus nog niet op het voorplein staat.

Hierna een foto van Rolduc waarschijnlijk gemaakt door Goossens rond 1905. Ten tijde van de begrafenis van Henri zullen er wel koetsen en auto's uit die tijd naar het voorplein gereden zijn waarin de rouwende familie zat. De klokken zullen zeker ook geluid hebben tijdens de uitvaart. Over de familie waaruit Henri heb ik ook enige informatie verzameld, maar ergens is er natuurlijk een grens hoever je daarbij gaat. Er is ook een groepsfoto van Klein-Rolduc uit 1901 van Jules David waar Henri op staat.

⁶ Deze kruisweg, gerestaureerd, is nu in de kerk van Schin op Geul.

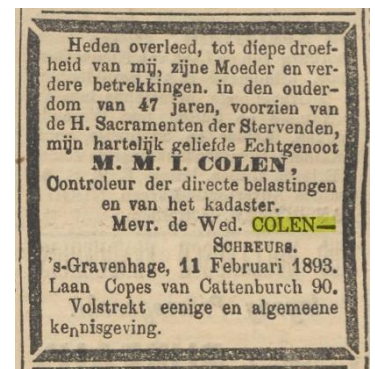
Een foto van de **Westerstraat** in Utrecht waar Henri op 27 januari 1888 geboren is; de foto is gemaakt tussen 1887 en 1905.

We beginnen met te vermelden wie zijn moeder is want haar levensloop is best bijzonder; zij verliest met de dood van Henri haar enig kind. De moeder van Henri is **Octavie Antonia Maria Hubertina Schreurs**. Zij is geboren in Roermond op 12 juni 1850. Zij trouwt in Roermond op 5 oktober 1875 met de vader van Henri, **Martin Marie Joseph Colen**.

Het grote verhaal is dat Octavie met haar man eerst naar Maastricht verhuist op 6 december 1875, vervolgens verhuizen ze 17 april 1885⁷ naar Utrecht waar Henri op 27 januari 1888 geboren wordt op het adres Westerstraat 16. Zijn vader is controleur bij het kadaster en directe belastingen. Op 31 juli 1889 vertrekken ze als Henri nog geen twee jaar is, naar Den Haag en daar zal haar man Martin vier jaar later op 11 februari 1893 komen te overlijden.

Op 26 april 1893 vinden we Octavie met haar zoon Henri terug in Roermond in een huis Pastoorswal 5 a;

op 30 april 1896 verhuist ze met Henri weer naar Den Haag. Henri is dan 8 jaar en Octavie 46 jaar. Octavie lijkt vanaf 30 april 1896 tot 1 april 1920 in Den Haag gewoond te hebben op de Willemstraat 15 b; daarna vinden we haar weer terug in Roermond in een kostschool voor deftige jongedames op de Zwartbroekstraat in het Klooster St. Salvator.

⁷ In de bevolkingsadministratie van Maastricht staat dat ze naar Utrecht verhuizen op 27 maart 1877.

Octavie en Henri wonen vanaf 1 mei 1896 in Den Haag in een huis Willemstraat⁸ 15 b; er is nu nog een huis met 15 en 15 a en dat is zeker een schitterend huis; kortom als er geen omnummeringen⁹ hebben plaatsgevonden dan is dit het nog bestaande huis; het linkergedeelte is 15 en 15a, het rechtergedeelte is ongesplitst en nummer 13; volgens makelaars zou het stammen uit 1900, maar ik denk dat het iets ouder is:

⁸ Van Henri bestaan twee foto's en die zijn allebei gemaakt bij De Lavieter op de Willemstraat 20.

⁹ Als het niet tegengesproken wordt gaan we ervan uit het bovenste gedeelte van het linkerhuis het woonhuis is geweest van Octavie en Henri. Het ligt nu ook voor de hand dat Henri zijn communie gedaan heeft in de Sint-Jacobus de Meerderekerk (ook: Jacobuskerk) die vlakbij is, een prachtige Cuypers kerk. Schuin tegenover het huis is immers de pastorie van de kerk van de H. Jacobus de Meerdere; een monument uit 1877-1878 ontworpen door Pierre Cuypers

De Kerk H. Jacobus de Meerdere in Den Haag waar Henri zijn Eerste Heilige Communie heeft gedaan op 26 april 1899. Hij woonde tegenover de pastorie.

Henri is vijf jaar als zijn vader overlijdt. Bijzonder is dat Henri niet in het familiebericht wordt genoemd, zijn oma wel. In het overlijdensbericht in de Nieuwe Koerier van 11 februari 1893 staat de naam van Henri overigens wel vermeld. Voornoemde oma is Dorothea Helena Catharina de Ras geboren in Den Haag. De laan Copes van Cattenburch is best een chique straat. Volgens het bidprentje van Martin is hij begraven in Roermond.

Bij koninklijk besluit wordt aan Octavie een pensioen toegekend van 720 gulden, zoals bekend gemaakt in de Maas- en Roerbode van 22 april 1893.

In het gemeente archief van Roermond is een album van de familie Scheurs; in dat album zijn nevenstaande 4 cdv¹⁰'s die duidelijk maken hoe de ouders van Henri er uit zagen: de bovenste twee foto's, er staat bij geschreven Octavie Colen; beneden staat een jongere zus van Octavie met haar man: Caroline Clementina Josephina Schreurs, geboren 19 maart 1855 en gestorven 26 maart 1938. Zij was gehuwd met Joannes Augustinus Reijnen op 21 juni 1881, hij was rechter.

Henri gaat waarschijnlijk in de eerste week van september 1901 van Den Haag naar Rolduc en overlijdt daar 25 maart 1902. Octavie verhuist vanuit Den Haag op haar zeventigste als kostvrouw naar een kostschool voor meisjes van goede komaf in Roermond, het pensionaat der Ursulinen St. Salvator in de Zwartbroekstraat 26. Ze staat daar geregistreerd als wed. Colen, kostdame, en staat er ingeschreven sinds 8 april 1920 komend vanuit Den Haag; zij zal daar ook overlijden op 2 maart 1932 op een leeftijd van bijna 83 jaar¹¹. Interessant is dat ook de priester Dr. Petrus Josephus Maria van Gils¹², Inspecteur van het Bijzonder Onderwijs, daar woont komend van Rolduc 19 februari 1918; ook hij zal daar uiteindelijk overlijden. Die twee hebben elkaar zeker ontmoet want van Gils was ten tijde van het overlijden van Henri leraar op Rolduc. Van Gils is circa 20 jaar jonger dan Octavie, hij is geboren 10 januari 1869 in Waalwijk.

¹⁰ Carte de visite.

¹¹ Een overlijdens advertentie in de Maas en Roerbode van 4 maart 1932 vermeldt het sterfhuis.

¹² Zie Rolducs Jaarboek 1956 waarin een in memoriam staat.

Enige foto's van het pensionaat Ursulinen in Roermond. Als je meer wilt weten over deze kostschool dan kun je dat vinden in "Spiegel van Roermond 1996 in het artikel van M. van de Goor." Waaruit ook enkele foto's zijn genomen.

De laan Copes van Cattenburch in Den Haag waar de vader van Henri overlijdt als zijn zoontje circa vijf jaar is. Henri zal er zeker gespeeld hebben en daar ergens naar school zijn gegaan.

Vervolgens, vader Martin is geboren in Sittard op 5 juli 1845. Bij het huwelijk is Martin 30 jaar en Octavie 25 jaar. Op de huwelijksakte tekent ze met haar voornaam Octavie.

De vader van Octavie is **Jan Hendrik Schreurs** en de moeder is **Maria A.G. Janssen**. Deze vader is **Griffier** bij het kantongerecht in Roermond. Hij is geboren 12 juli 1818 te Roermond en overlijdt in 1901; zijn vrouw Maria , zijn tweede vrouw overigens, leeft van 1814 tot 1874. Henri zal wel naar zijn opa van moeders kant genoemd zijn, zijn laatste naam is van zijn andere opa. Het gezin heeft o.a. gewoond op de Munsterstraat 640; het gezin bestond uit 5 kinderen waarvan Octavie de oudste is. Voor de volledigheid: Oscar, Carolina, Arthur, en Maria respectievelijk geboren 27 aug 1852, 19 maart 1855, 29 december 1856 en stiefdochter Maria op 2 december 1844. Op 9 oktober 1856 wordt Jan Hendrik Schreurs tot lid van de gemeenteraad gekozen, volgens de Maas en Roerbode.

Martin , de vader van Henri, is **Adjunct Controller bij het kadaster** en in Maastricht woont het echtpaar in de Minckelerstraat 2774. Zijn vader is August Gerard Colen en zijn moeder is Dorothea Helena Catharina de Ras. Deze August overlijdt op 12 januari 1853 in Sittard, Martin is dan ongeveer 8 jaar oud.

Over Dorothea, de oma van Henri via vaderskant, die nu weduwe is, is nogal wat bekend; zij huwt voor de tweede keer op 21 februari 1854 in Maastricht met Pieter Gerhard Christiaan Alting von Geusau. Er is een probleem in deze familie dat de dochter van Dorothea, Marie Emanuelle Julie Colen, een zus dus van de vader van Henri, op 6 augustus 1860 trouwt met een zoon van Pieter Gerhard Cristiaan Alting von Geusau. Deze zoon was geen zoon van Dorothea overigens, Pieter was nadrukkelijk tegen dit huwelijk. Over deze familie en dit voorval is geschreven in het boekje "*Uit Eijdsdens Verleden juni 1996, nr. 71 en oktober 1996, nr. 72* " door Henk Boersma. Marie Emanuelle wordt oud, 83 jaar en zij overlijdt 3 december 1925 in Maastricht. Zij zal ongetwijfeld aanwezig zijn geweest bij de begrafenis van Henri op Rolduc in 1902. Dorothea overlijdt op 29 mei 1897 te Maastricht; merk op dat Henri deze oma dan zeker gekend heeft want hij was toen negen jaren.

We bekijken nu een familiefoto van de familie Schreurs waar voor ons een aantal belangrijke personen op staan. Ik schat dat de foto gemaakt is rond 1886.

Duidelijk is dat rechts boven de vader en moeder van Henri staan. Beneden rechts is het echtpaar Motké: Theodoor Everard Motké geb. 20 april 1833 en zijn echtgenote Maria Franciska Lambertina Henrietta Le Brun geb. 2 december 1844. Zij huwen 23 juni 1874 in Roermond. Maria is best belangrijk in ons verhaal; **zij is een halfzuster van Octavie**, zij hebben dezelfde moeder. Een zoon van Maria is **Henri Octave Jean Jacques Motké**, geboren 1 juni 1876 te Roermond. Aan de naam te zien denk ik dat Octavie peettante is.

Links boven op de foto staat Arthur Schreurs, hij is gemeenteontvanger van Roermond. Hij is geboren 29 december 1856. En direct naast hem Caroline Schreurs met haar man Mr. Dr. Joannes Augustinus Reynen, overleden 25 januari 1922 in Maastricht. Caroline is geboren 19 maart 1855. Ik vermoed dat de oude man vooraan de vader is van Octavie; dat zou dan Jan Hendrik Schreurs moeten zijn, geb. 12 juli 1818. De persoon links is wellicht Oscar Schreurs geb. 27 augustus 1852. Veel van deze mensen zullen aanwezig zijn geweest op de begrafenis van Henri op Rolduc, de vader van Henri uiteraard niet.

Bijzonder is dat de drie zussen op de foto alle drie een zoon naar Rolduc sturen: Charles Reynen [1908-1910], Henri Colen [1901-1902] en Henri Motké [1895-1899]. We mogen dus best concluderen dat Rolduc in hun leven een belangrijke rol speelde.

Hier nog twee foto's van Octavie, de moeder van Henri.

We weten natuurlijk niet waarom Henri naar Rolduc is gekomen; was dit omdat hij priester wilde worden of omdat zijn moeder een goede opleiding voor hem wilde? Wat ik wel weet is het volgende; Octavie en haar halfzus Maria hebben zo te zien een goede band. Maria Motke, zoals ze inmiddels heet, heeft een zoon die ook Henri heet. Deze zoon is op Rolduc van 1895-1899 en hij is priester geworden. Het is dus zeker dat Octavie kennis had van Rolduc en waarschijnlijk ook wel op Rolduc is geweest voordat ze haar zoon Henri naar Rolduc liet gaan. Bedenk dat het een hele opgave is voor een vrouw die weduwe is om haar enige zoon vanuit Den Haag naar Rolduc te laten gaan. Ze moet een goed vertrouwen in Rolduc hebben gehad. Ik hoop dat Henri het fijn vond om naar Rolduc te gaan.

Er is nog een andere vraag die gesteld kan worden. Waarom rust Henri Colen op Rolduc en niet in het familiegraf in Roermond waar ook zijn vader ligt? Als Henri bijgezet zou zijn in Roermond dan is hij totaal verdwenen van deze wereld. Immers, bij het graf, een grafkelder met nissen, staat enkel dat het een familiegraf is van de familie Schreurs. Als je wil weten wie er in ligt dan moet je best veel moeite doen. Op de niet zichtbare sluitstenen van de nissen in de grafkelder staan de namen. Uit het gegeven dat Octavie altaargordijnen schonk aan Rolduc ter herinnering aan Henri is duidelijk dat zij wilde dat men zich Henri herinnerde. Het blijft speculeren natuurlijk. Merk ook op dat Octavie dertig jaar de tijd heeft gehad om Henri over te laten brengen naar het familiegraf in Roermond; ze heeft dat duidelijk niet gedaan. Wel denk ik dat het een mooie gedachte zou zijn om Henri bij zijn moeder bij te zetten in Roermond maar dat is onuitvoerbaar.

Iets over Henri Motké, het neefje van Octavie. Deze Henri is waarschijnlijk haar petekind. Henri staat hier op de foto met zijn moeder Marie, de halfzus van Octavie; ook is te zien van rechts naar links achterste rij, Arthur en Caroline de broer en zus van Octavie. Ook de man van Caroline, Joannes Reijnen, is te zien links. De persoon in priesterkleden dat is Henri Motké. De foto is van augustus 1904 in Roosteren gemaakt. Er zijn nog een paar foto's gemaakt op deze dag. Er is ook een foto van Henri Motké op Rolduc in het schooljaar 1897; hij staat op de achterste rij tussen directeur Corten en filosofiedocent Louis van Thuyt in. Het dichts bij van Thuyt. Henri Motké overlijdt te Venlo in 1935 in de functie van pastoor. Hij zal zeker bij de begrafenis zijn geweest van Henri Colen op Rolduc. Hij heeft zo'n 15 jaar les

gegeven op een voorloper van het Thomas college in Venlo zoals uit de advertentie hierna blijkt.

**TER VROME NAGEDACHTENIS
aan den Zeer Eerw. Heer Pastoor
Henri Octaaf Jean Jacques
MOTKÉ.**

Geboren te Roermond 1 Juni 1876
Priester gewijd Gr. Sem. Roerm. 28 Maart 1903
Ben. tot Professor Progymn. Venlo in 1903
Ben. tot Kapel. St. Martinuskerk 19 Juli 1918
Geïnstall. als Pastoor H. Hart-Par. 19 Mrt 1922
Overleden aldaar 19 Nov. 1935, tijdig voorzien van de Genademiddelen der H. Kerk.

Te midden van den nacht weerklonk eene

Op 12 februari 1902 wordt Henri opgenomen op de **infirmérie** aan een ziekte die ik jammer genoeg niet kan duiden. Henri Noorman heeft dezelfde ziekte als deze wordt opgenomen op 13 februari 1902. Er liggen ook drie jongens met mazelen. Er is een boek waarin alle jongens zijn vermeld die op de infirmerie opgenomen worden in de periode van 1896 tot 1926; best een interessant boek¹³ om eens te bekijken welke ziekten er zo als heersten. Verkoudheid en bronchitis komt veel voor. Ook regelmatig tand extracties. Ook allerlei opgelopen wonden. Mijn indruk is dat het best druk is geweest op de infirmerie en regelmatig overlijden er jongens.

	3 Febr. 1901	
Middendorp Louis.	Zilverkle	Rebbers & te Loo
	5 febr. 1901	
Fick Louis	Kul	
	6 febr.	
Clemm Math.	oorcatann	X X 12.
Rademaker		X X
	9 febr.	10, 11, 12, 13.
Van Bransenburgh	March	
	10 febr.	11, 12, 13 — 20 febr.
Rossing Jan	Dit	
	12 febr. 02, 13.	
Marmens Jos	Dit	
Coelen Henri	Schiel.	gestorven 25 maart 1902, 16 uur 's
Mulder Theod.	Wich	
W. Vosper André	Kon	
	13 febr. 02	
Lips Jean	Katus	
Koortman Henri	Schiel.	
	14 febr. 02	
Booye Jean	Jan	
Mulderhof Jan	pleun	

¹³ 17.23 inv. 128.

Henri Colen , 27 januari 1888 te Utrecht – 25 maart 1902 te Rolduc.

Uit aantekeningen van Willem Goossens¹⁴.

Woensdag 12 maart 1902: In de voormiddag wordt de zieke student Henri Colen door Mhr. Schram¹⁵ met de laatste H.H. Sacramenten voorzien. De regent Jos Raven dient hem het H. Oliesel toe.

Vrijdag 21 maart 1902: De zieke student Henri Colen ontvangt de Paascommunie.

Dinsdag 25 maart 1902 : Feest der Annunciatie van O.L.V. Hoogmis in het violet. Solemnle completen. Het officie is uitgesteld tot na de Paasweek. Om half zes 's morgens is zacht en kalm in den Heer de student Henri Colen overleden.

Woensdag 26 maart 1902: Plechtige lijdienst voor Henri Colen. Mhr. Coenen zingt de mis geassisteerd door de heren Cremers en Lemmens, en Mhr. Schram, biechtvader van de overledene, was presbyter assistent. Geen tumba, geen absonte, na de mis werd terstond De Profundis gezongen terwijl de diaken met de wijwaterkwast door de kerk ging. De overledene is op de bibliotheek tussen licht en groen zeer schoon geplaatst¹⁶. De dienst is om 9 ¼ uur begonnen.

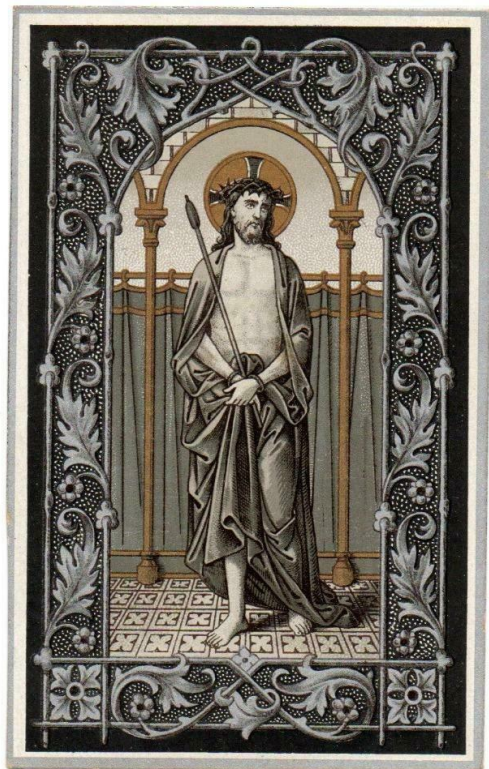
Donderdag 27 maart 1902: Eerst de dienst en Paascommunie van de heren en studenten. Om half elf wordt het lichaam van Henri Colen afgehaald. Zes heren filosofen dragen hem. Een aantal studenten van Klein Rolduc dragen kransen en de slippers van het rouwkleed. In de kerk wordt het Miserere gezongen, vervolgens houdt de directeur een treffende toespraak, waarna Libera enz. Dan naar het kerkhof. Om kwart

¹⁴ Als je wil weten wie Willem Goossens is lees dan zeker zijn levensbericht in het Jaarboek van de Maatschappij der Nederlandse Letterkunde 1935, pagina 125-135 : Dr J.W.H Goossens, Berg en Terblijt 3 april 1869 – Maastricht 9 november 1933. Dat levensbericht is geschreven door Dr. P.J.M. van Gils die we in dit stuk ook nog tegenkomen. Van Gils en Goossens waren beide op Rolduc ten tijd van Henri Colen.

¹⁵ Is zijn biechtvader.

¹⁶ Alle leerlingen en leraren konden daar afscheid van hem nemen; dat volgt ook uit de toespraak die Corten in de kerk houdt bij de begrafenis.

voor twaalf is alles afgelopen. Aan het diner wordt het rouwprentje uitgedeeld waarvan hier een exemplaar.

In het heilig Misoffer zijner Leeraren,
en de gebeden zijner bloedverwanten en mede-
leerlingen wordt aanbevolen

DE ZIEL VAN ZALIGER

Henri Oscar August Colen,
22 Jan. 1888.
geboren te UTRECHT, na een veertienjarigen leeftijd, na
eene langdurige ziekte, meermalen door de H. Sacramen-
ten gesterkt, zacht in den Heer ontslapen te ROLDUC,
25 Maart 1902, in den vroegen morgen van het feest van
Maria-Boodschap, tielfeest der Abdijkerk.

De dierbare overledene, eenig kind zijner
diepbedroefde Moeder, van wie hij, na het
overlijden van haar beminden echtgenoot,
de eenige schat en vreugde op aarde was,
studeerde te Rolduc; daar in de schaduw
van het tabernakel groeide hij op in deugd
en welgevalligheid voor God en de men-
schen, toen God hem na een verblijf van
slechts enkele maanden, aan de liefde zij-
ner godvreezende Moeder ontnam, zeker
„opdat de boosheid zijn verstand niet zou
bederven, of het bedrog zijne ziel mislei-
den.” (Sap. IV. vs. 11.)

Met bijzondere vroomheid en liefde
groette hij, ook op zijne lijdenssponde, bij
het luiden van het Angelus, met den En-
gel zijne Moeder Maria; „die van den da-
geraad af tot haar waakt, zal geene moeite
hebben om haar te vinden.” (Sap. VI. 15.)

„Wees niet bedroefd, dierbare Moeder,
ik zal u wederzien.” (Job. XVI, 22.)

Mijn Jezus barmhartigheid. (100 dagen añaat.)

Maandag 8 september 1902: Door de moeder van wijlen de student Henri Colen zijn prachtige altaar-gordijnen geschonken. Het opschrift op de nieuwe gordijnen van het hoofdaltaar luidt:

IN MEMORIAM HENRICI COLEN DILECTISSIMI FILII

+ XXV MARTII MDCCCCII PIA MATER DEDIT

Rechts staat de naam van Henri en links is nog net zichtbaar het woordje *-pia- [vrome]*. Soms hangen de gordijnen ook wel eens in een andere volgorde. De gordijnen zullen wel gemaakt zijn bij Stoltzenbergs atelier voor religieuze textielkunst in Roermond. Een vraag is waar het nog net zichtbare het tapijt vandaan komt, dat moet overeenkomen met de gordijnen.

12-16 Mei 1903: In de loop van deze week is een grafsteen met opschrift op het graf van de student Henri Colen op ons kerkhof geplaatst. Op het kruis staat: RUST IN VREDE. Het overige opschrift luidt:

HENRI OSCAR AUGUST

COLEN

GEBOREN te UTRECHT

27 JANUARI 1888

OVERLEDEN te ROLDUC

25 MAART 1902.

Links voor rust directeur Everts en rechts directeur Corten. Deze twee grafstenen staan nu in de muur ingemetseld direct bij binnenkomst op het kerkhof. Achter de steen van Corten, rechts het monument van Constant Boost overleden 1922, en links ernaast **het monument van Henri Colen**. De twee grafmonumenten achter de grafsteen van Everts en de twee grafmonumenten achter de grafsteen van Corten staan niet op een lijn. E.e.a zie je op een latere foto heel duidelijk.

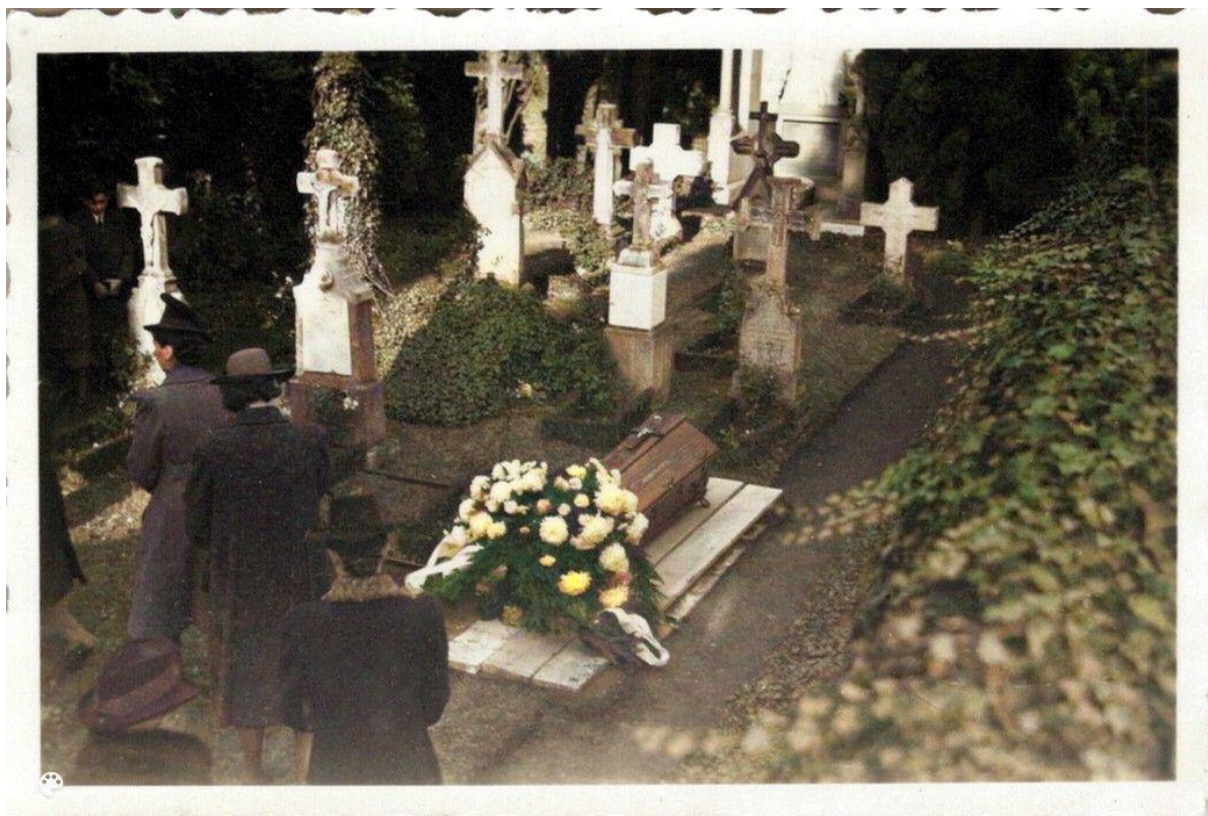
Een vroegere foto dan bovenstaande. De foto is in ieder geval van na mei 1903 want dan wordt het monument van Henri geplaatst. In september 1902 wordt de grafsteen van directeur Everts geplaatst. Duidelijk zichtbaar is het monument van Henri. Let ook op het monument van Johan van Weede waar een aantal kransen hangen. Ook staan er nogal wat bloemen. Ik denk dat je je zo kunt voorstellen dat de moeder van Henri aan zijn graf gestaan heeft. Let ook op het buxus perkje links voor; bij Henri was ook zo'n perkje wat je op een latere foto kunt zien.

De Engel, geschilderd door Wilhelm von Kaulbach bij het sprookje van Hans Andersen

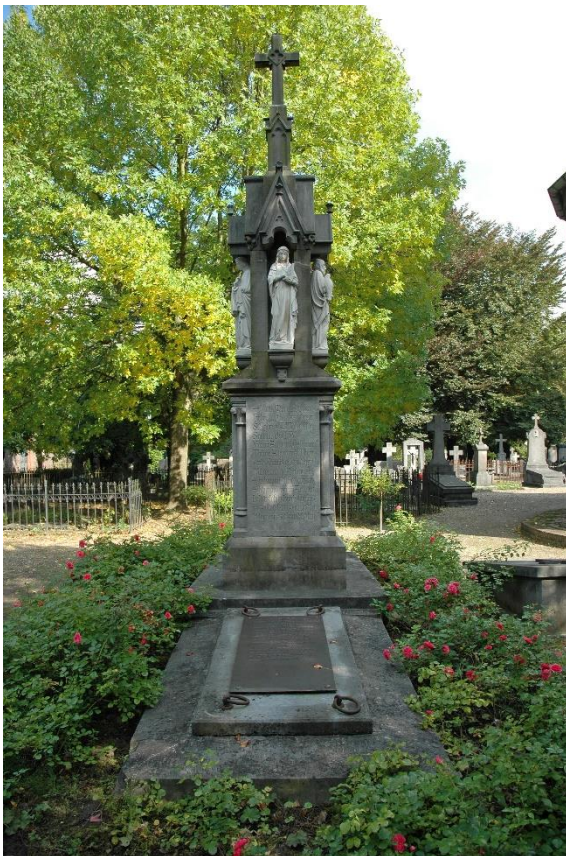

Toestand 2023

Dit zijn foto's van de begrafenis van Andre Muskens op 9 november 1942. In het jaarboek 1943 is er meer over te vinden. Het gaat mij er hier om dat het bij Henri Colen net zo gegaan zal zijn. Het monument van Henri ziet er toch nog goed uit. Merk op dat er voor die monumenten buxus perkjes zijn die voorkomen dat je direct boven de kist gaat staan.

We komen nu op de begraafplaats van de ouders van Henri Colen. In Roermond is een erg mooie oude begraafplaats. Er is ook een stichting die zich voor het behoud inzet. Daar zijn de ouders van Henri bijgezet in de grafkelder van de familie Schreurs. Die grafkelder is vlakbij de grafkelder van de familie Cuypers; ik denk een meter of vijftien er vandaan. Hiernaast zie je het hekwerk van de grafkelder Schreurs en ook het monument van Cuypers.

Links achter het monument van Cuypers is Octavie met haar man bijgezet in de grafkelder. Let op de boom.

Wat je nu niet ziet is de deksteen van Rosalie van de Vin, de eerste echtgenote van Pierre Cuypers. Welnu die is precies aan de andere kant van het monument van Cuypers. Dus Octavie ligt vrij dicht bij Rosalie. Hier de sluitstenen¹⁷ van de nissen van Octavie en haar man.

¹⁷ De foto's zijn afkomstig van John Vaessen; hij heeft een mooi boek geschreven over het oude kerkhof in Roermond.

We bekijken nog even de twee grafstenen van Everts en Rosalie van de Vin. Over het verband heb ik al geschreven: ontworpen door Pierre Cuypers, geen reliëf en **met een ziel afgebeeld** op dezelfde plek. Van de steen van Rosalie wordt gezegd dat zij de hemel binnengaat. De ziel van Everts is te zien onder de letters A en D.

Hiermee is het schema waarmee ik begon compleet. Naar de herkomst van deze afbeelding wordt nog nader onderzoek verricht. De dekplaat van Rosalie lijkt er op alsof een koningin uit de middeleeuwen er onder begraven is; de letters zijn wonderschoon; de grafsteen van Everts werd 50 jaar na de grafsteen van Rosalie door Cuypers ontworpen.

Rosalie van de Vin

Een foto¹⁸ gemaakt op Rolduc waar Henri op staat is de volgende. Er staat onder de foto : *Petit Séminaire de Rolduc 1901* en is gemaakt door Jules David. Normaliter is er ook een dik boek met klassenfoto's maar ik heb het nooit gezien. **Laten we aannemen dat de foto gemaakt is oktober 1901, Henri staat in de tweede rij van boven, vierde van links.** Deze jongens hebben het overlijden en de uitvaart van Henri meegemaakt.

Ook is het apart¹⁹ dat er zo veel leraren op staan, van links naar rechts: J. Cremer, L. Coenen, J. Raven, directeur Corten, M. Herman, F. Lemmens en uiterst rechts J. Nagant. Men kan dit makkelijk afleiden uit een foto uit 1902 die in het Rolduc in Woord en Beeld staat op pagina 197 waar het lerarencorps uit 1902 op staat. Die foto uit RWB is hierna ook opgenomen. Als je even zoekt dan vind je daar ook Schram de biechtvader van Henri, hij staat in de derde rij van beneden en derde van links met het gezicht afgewend. Iets verder op heb ik hem er in detail uitgelicht.

Klein Rolduc 1901 mogelijk met Henri Colen op de foto. Foto van Jules David.

¹⁸ Foto in mijn bezit.

¹⁹ We zullen later zien dat deze het lerarencorps vormen van Klein – Rolduc. Behalve Corten uiteraard.

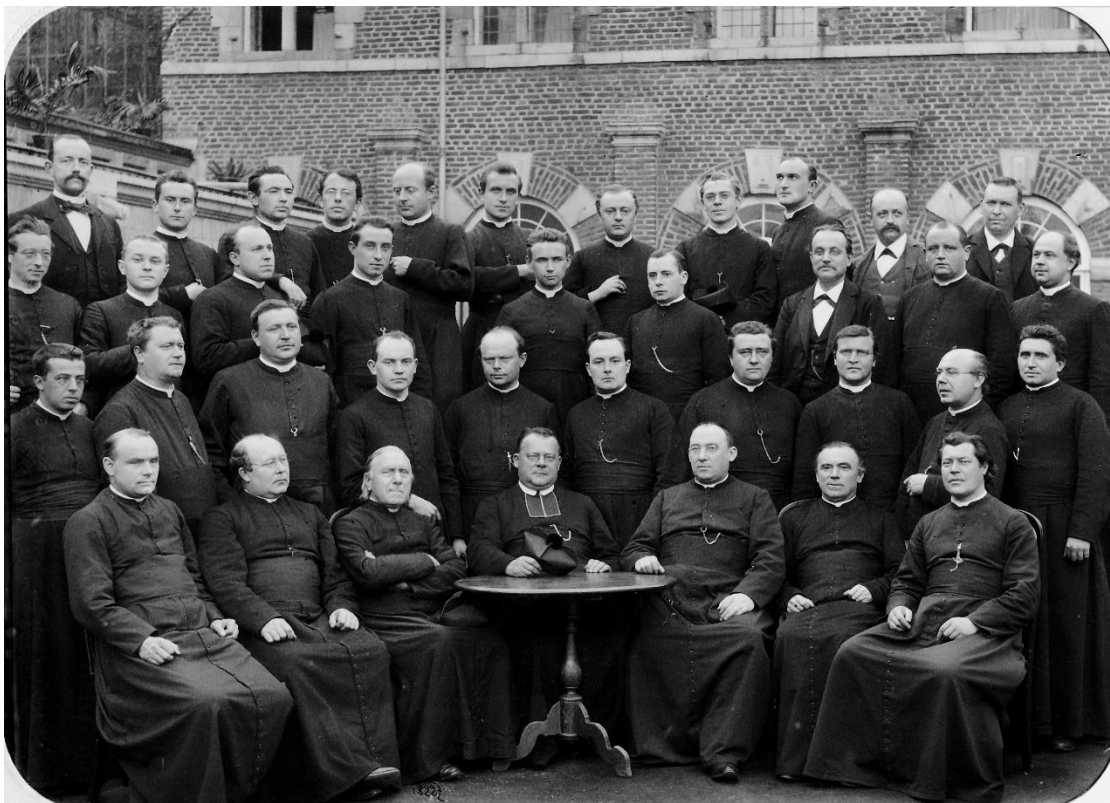
De foto van Klein Rolduc uit 1901 in kleur weergegeven.

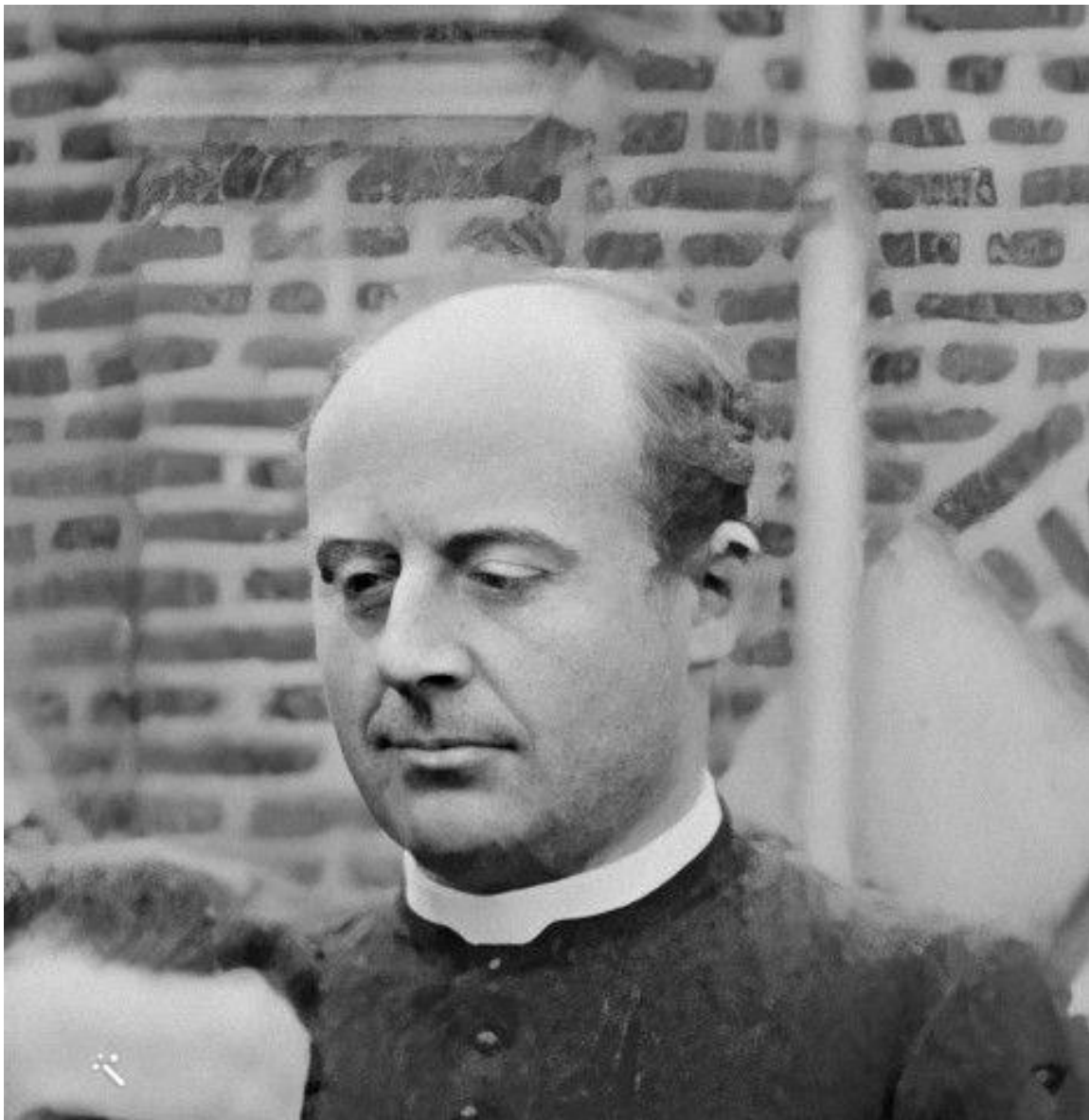
1902.

W. Nolens, M. Herman, J. Raven, Can. Goebbels, DIR. R. CORTEN, A. Ruyten, J. van de Laar, L. Coenen.
 F. Madou, L. van Thuyt, C. Baert, Alb. Gispens, H. van den Schoor, J. van Gils, G. Scheepers, L. Tyssen,
 A. Geurts, L. Prevoo, J. Schram, F. Lemmens, H. Verbeek, H. Derckx, J. Hanóver, H. Janssens, L. Houben,
 H. Latiers, W. Backhuys, J. Thielen, V. Frauck, W. Goossens, J. Rietra, E. Petry, A. van de Venne, J. Cremers, J. Nagant.

Uit Rolduc in Woord en Beeld. Het lerarencorps uit 1902.

Lerarencorps 1897: boven, vijfde van links biechtvader Schram. Boven, vierde van rechts Goossens.

Schram in 1897 op lerarencorps foto .

Henri is waarschijnlijk op Rolduc gekomen in de maand september van 1901²⁰; het staat vast dat hij op Klein-Rolduc kwam in de zogeheten *-Cours Préparatoire-*; dat is een voorbereidende cursus van twee jaren. Hij kwam in de hoogste klas.

²⁰ De precieze datum is ongetwijfeld te vinden in het bevolkingsregister van Den Haag en Kerkrade.

Neles	Guillaume,	Helmond.
Nolet	Jean,	Schiedam.
Ortmans	Léonard,	Vaels.
Paanakker	Jean,	Groningue.
Roes	Jean,	Wageningen.
Schille	Lambert,	Delft.
van der Vossen	Joseph,	Benkoelen.
van Reemen	Thierry,	Lobith.
van Soest	Armand,	Erquelinnes.
Verstraaten	Guillaume,	Mil.
Welling	Antoine,	Utrecht.

CINQUIÈME.

(voir cours de cinq ans).

COURS PRÉPARATOIRE.

Cours de deux ans.

SIXIÈME.

Section A.

Alsdorf	Joseph,	Maestricht.
Bomert	Jean,	Passages.
Heldt	Jean,	Beek (L.).
Herkuleijns	Henri,	Arnhem.
Heynen	Xavier,	Nuth.
Jansen	Emile,	Beek (L.).
Kerckhoffs	Alphonse,	Schaesberg.
Kuiglaars	François,	Tiel.
Lobelle	Camille,	Roulers.
Mareschal	Edmond, 2 ^d trim.	La Roche.
Mencke	Jean,	Amsterdam.
Middendorp	Gérard,	Ulrum.
Pelle	Guillaume,	Lisse.
Piret	Constant,	Hasselt.
Reuten	Thierry,	Amersfoort.

<i>Rossing</i>	Jean,	Groningue.
<i>Schille</i>	Corneille,	Delft.
<i>Schuurmans</i>	Guillaume,	Hilversum.
<i>Thissen</i>	Arnaud,	Schinveld.
<i>Tirion</i>	Charles,	Poerworedjo.
<i>Ummels</i>	Arthur,	Maestricht.
<i>van den Bogaert</i>	Edouard,	Amsterdam.
<i>van Oostveen</i>	Jean,	Arnhem.
<i>van Waes</i>	Oscar,	Westdorpe.
<i>Verheijen</i>	Louis,	Holwerd.
<i>Wijers</i>	Auguste,	Dordrecht.

Section B.

<i>Beckers</i>	Marcel,	Liège.
<i>Bemelmans</i>	Henri,	Berg en Terblijt.
<i>Bodwes</i>	Venant,	Martenshoek.
<i>Bos</i>	Jacques,	Uithuizen.
<i>Breninkmeijer</i>	Hugues,	Mettingen.
<i>Colen</i>	Henri,	Utrecht.
<i>Dassen</i>	Antoine,	Maestricht.
<i>Determan</i>	Antoine,	Abcoude.
<i>Dierkes</i>	Joseph,	Groenlo.
<i>Dirix</i>	Emile,	Heerlen.
<i>Fick</i>	Louis,	Oosterhout.
<i>Fleischeuer</i>	Arthur,	Heerlen.
<i>Fleischeuer</i>	Richard,	Heerlen.
<i>Hawinkels</i>	Gérard,	Swalmen.
<i>Hellebrekers</i>	Jean,	Rotterdam.
<i>Hermans</i>	Guillaume,	Limbricht.
<i>Kerckhoffs</i>	Guillaume,	Beek (L.).
<i>Kerckhoffs.</i>	Joseph,	Beek (L.).
<i>Liégeois</i>	Louis,	Petit-Rechain.
<i>Merckelbach</i>	Matthieu,	Mechelen.
<i>Middelhoff</i>	Joseph,	Purmerend.
<i>Molle</i>	Claude,	Bruxelles.
<i>Noordman</i>	Gérard,	Zoeterwoude.
<i>Opfergelt</i>	Godefroid,	Wynandsrade.
<i>Peutz</i>	Reinier,	Uithuizen.
<i>Pinckers</i>	Henri,	Galoppe.
<i>Rademacher</i>	Matthieu,	Sittard.

Regout
Riga
Servais
van Haagen
Vlamings
Vos
Wijers
Wismans

Ferdinand,
 Joseph,
 Joseph,
 Chrétien,
 Jean,
 Charles,
 Jean,
 Martin,
 Maastricht.
 Beek (L.).
 Hilversum.
 Leeuwen.
 Dinteloord.
 Maastricht.
 Ruremonde.
 Venray.

S E P T I È M E.

Alberts
America
Boot
Dols
Fornier
Franssen
Hanöver
Jeurissen
Lecocq
Mareschal
Merckelbach
Mol
Regout
Regout
Regout
Van de Moortele
van Haaren
van Haaren
van Santen
Vermeer
Visser
Vlamings
Willemse

Gustave,
 Martin,
 Henri,
 Jacques,
 Gérard,
 Joseph,
 Guillaume,
 Jean,
 Albert,
 Etienne,
 Joseph,
 Antoine,
 Armand,
 Gustave,
 Lucien,
 Robert,
 Bruno,
 Joseph,
 Bernard,
 Louis,
 Dominique,
 Henri,
 Ferdinand,
 Kerkraede.
 Nuth.
 Leur.
 Sittard.
 Groenlo.
 Kerkraede.
 Kerkraede.
 Merkelbeek.
 Nielles.
 La Roche.
 Mechelen.
 Utrecht.
 Heer.
 Heer.
 Heer.
 Bruxelles.
 Anvers.
 Beek (G.)
 Abcoude.
 Terborg.
 Lemmer.
 Dinteloord.
 Hengelo (O.)

Supplément à la liste
DE L'ANNÉE SCOLAIRE 1901-1902.

COURS PRÉPARATOIRE.

SIXIÈME.

Section A.

Clocquet (*)
Leysgraaf
Plouvier
Schule

Jean,	Ruremonde.
Joseph,	Meerlo-Tienray.
Eugène,	Ostende.
Jean,	Oldenzaal.

Section B.

Bocage
Daniels
Symes
van Reemen

Nicolas 2 ^d trim.	Amsterdam.
Paul,	Rotterdam.
Henri,	Rickelrath.
Henri,	Lobith.

SEPTIÈME.

Damerau
Fabry
Marres
Roeslein
van Groenendael

Henri,	Koenigsberg.
Paul,	Namur.
Charles,	Maestricht.
Othon,	St. Louis.
Jean,	Sougné.

(*) = nouveau après Pâques.

[illegible]

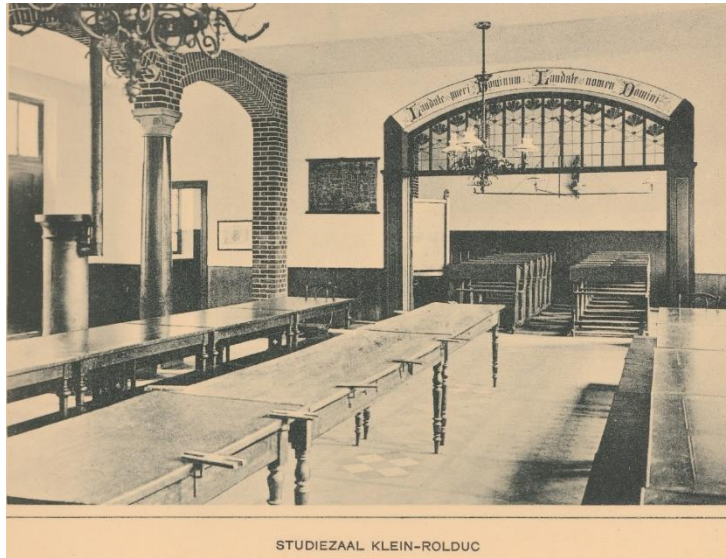
Dag orde van Klein-Rolduc

[illegible]

Men of Great Boldness

	To front - Redden :		
8% - 9%			
9% - 10%			
10% - 11%			Hall V.B. Redden
11% - 12%			
3 - 3.50	Hall V.B. Redden	VI Cat. Caloch. Redden { Byg. Redden VI Cat.	VI Cat. Caloch. Redden
3.5 - 4.40		VI Cat. Caloch. Redden {	Hall V.B. Redden
			VI Cat. Byg. Redden

Klein-Rolduc , zoals zeker voor april 1909²¹.

Let ook op de houder van de figuurzaag aan de tafels; figuurzagen deed men in de recreatie.

In het midden Jos Raven met leerlingen.

²¹ Op 30 april 1909 is een gebonden collectie foto's aangeboden aan het koninklijk huis waaronder deze en volgende twee.

BIBLIOTHEEK

De bibliotheek waar Henri opgebaard lag.

Klein Rolduc na maart 1903. De docenten van rechts naar links Cremer, Sijstermans [op Rolduc na maart 1903, overlijdt naderhand aan de Spaanse Griep], Lemmens, Raven [midden] en Coenen [helemaal links, hij wordt naderhand pastoor in Oirsbeek]. Je kijkt naar de speelzaal van Klein-Rolduc; alles is nog vrij nieuw.

In Memoriam.

Discours prononcé le 27 mars 1902, par Mons. le directeur des Ecoles de Rolduc, le Docteur R. Corten, devant le cercueil du jeune et aimable Henri Colen, pieusement décédé le jour de l'Annonciation, à l'âge de quatorze ans. Le regrette défunt, dont les belles qualités promettaient un si brillant avenir, était l'enfant unique d'une mère aimante, que cette perte a rendue veuve une seconde fois.

Quis ascendet in montem Domini: aut quis stabit in loco sancto ejus? Innocens manibus et mundo corde. Qui est-ce qui montera sur la montagne du Seigneur ou qui est-ce qui s'arrêtera dans son lieu saint? Ce sera celui dont les mains sont innocentes et dont le cœur est pur.
Ps. XXIII. 3.4.

Messieurs,
Chers Elèves,

Vous êtes étonnés de ce que, à cette heure de deuil et de tristesse, où nous sommes réunis pour rendre les derniers honneurs à cet enfant chéri, que la mort vient d'arracher impitoyablement aux tendres embrassements de sa mère et à l'affliction de ses maîtres et condisciples, j'entonne devant vous le cantique de louanges que chantait David au jour glorieux où il s'apprêtait à monter l'arche d'alliance sur la montagne de Sion.

Vous avez raison, mes Frères, et si nos yeux attachés sur ce cercueil et sur ces tristes ruines que la mort a faites parmi nous ne déconvoient pas dans la lumière de la foi d'autres et de meilleurs horizons, j'irais chercher dans le triste livre des Lamentations de Jérémie ce qu'il y a de plus lugubre et de plus apte à exprimer la douleur dans laquelle cette mort d'un fils unique vient de plonger une mère inconsolable et nous tous avec elle.

Car il faut l'avouer, mes Frères, la mort, cette malheureuse fille et vengeresse tout à la fois du péché de l'homme, célèbre dans cette jeune victime de cruels et déplorables triomphes.

Avec quelles grâces cet enfant croissait-il au milieu de nous et développait-il toutes ses facultés! La cruelle mort a moissonné de sa faux tranchante cette fleur à l'aurore de ses jours; de sa main glaciale elle a courbé jusqu'à terre et brisé le tendre arbrisseau et lui a arraché sa verte couronne.

Vous avez contemplé, chers Elèves, le corps de cette jeune victime étendue sur sa couche funèbre le lendemain du jour où elle succomba dans la longue lutte entre la vie et la mort. Vous l'avez vu! De sa froide haleine la mort a enlevé la fraîcheur de ses joues vermeilles et le sourire de ses lèvres, elle a éteint le feu de ses yeux et couvert de sa livide paleur cette face autrefois rayonnante de joie et de santé! La mort a triomphé, foulant à ses pieds santé, force, vie, tous les attraits d'une pure et intégrale jeunesse.

Elle a triomphé de l'amour, des tendresses, des soins infinis d'une mère qui ne possédait que ce seul trésor, elle a méprisé ses pleurs, ses soupirs et lui a enlevé son enfant unique, sa joie, son espérance et son appui!

Elle a triomphé, le dirai-je? de nos prières et de nos supplications, se jouant de nos illusions et riant de notre espoir chaque jour confondu et chaque jour renaissant pendant de longues semaines.

Il faut la reconnaître cette puissance irrésistible de la mort, jeunes gens, qui pensez si peu à votre fin ici bas. Cette triste cérémonie est bien faite pour vous persuader davantage de cette triste vérité: la vie de l'homme est une ombre qui passe, la

vie de l'homme est semblable à la fleur des champs qui écôt le matin et est flétrie le soir. La vie n'est qu'un don emprunté que Dieu vous cède aujourd'hui et vous reprend demain.

Appréciez ce don, jeunes gens, à sa juste valeur. Craignez d'un côté de porter à l'exemple de l'impie une main sacrilège à la sève qui coule dans vos veines mais de l'autre ne regardez cette vie terrestre et passagère que comme un pèlerinage vers la véritable patrie où luît un soleil qui ne se couche pas, où tout est stable et immortel.

Car, il est temps de le dire, la mort ne détruit pas tout!

Non, mille fois non, la mort n'est pas victorieuse sur toute la ligne, et n'a pas frappé d'extinction totale la précieuse existence de notre cher et vertueux Henri.

Ce qu'elle n'a pas détruit, c'est l'âme de cet enfant, principe simple et spirituel, principe que rien ne peut dissoudre mais qui survit après la destruction de notre organisme matériel.

Ce qu'elle n'a pas détruit, c'est le principe de la vie surnaturelle infuse dans l'âme de cet enfant par les eaux du baptême, c'est la grâce sanctifiante qui se manifestait à nos yeux par le doux éclat de ses vertus, sa pitié, sa pureté, son humilité, sa candeur, et qui a atteint sa glorieuse destinée maintenant, dans la vision béatifique de l'infinie beauté dans le royaume des Elus.

Ce qu'elle n'a pu détruire, c'est le charme de l'innocence, dont la fraîcheur nous réjouissait dans sa vie mortelle et qui continue à réjouir le cœur de Jésus dans l'éternité.

A l'exemple du défunt, conservez, ô vous, enfants et jeunes gens qui m'écoutez, conservez intact le trésor de votre innocence baptismale et veillez à ce qu'aucune souillure ne ternisse la blancheur de ce lis incomparable.

Ce qu'elle n'a pu détruire, ce sont les mérites recueillis par le jeune défunt et par la vigilance sur ses sens au milieu des dangers d'une grande ville, et par son obéissance et sa docilité à ses maîtres dans cette maison, et par sa patience dans les longs jours et les longues nuits de ses angoisses et de ses douleurs.

Ce que la mort n'a pu détruire, ni même diminuer, ô mère héroïque, je le sais, c'est la force de ta foi chrétienne, c'est l'inébranlable espérance de ton cœur maternel, qui, ne trouvant plus de consolation sur cette terre, jeta l'ancre sur les rivages éternels.

Non, non, la mort n'a pas tout détruit et voilà pourquoi je me plais à suivre l'âme de cet enfant dans son passage à l'éternité, à contempler cette arche sainte portée par les Anges sur la montagne de Sion.

Ouvrez donc vos portes, ô princes de Sion! Car l'enfant qui gravit les collines éternelles a le cœur pur et les mains sans souillure! Et tandis que nous portons à la terre bénite ces dépouilles mortelles pour y reposer à l'ombre de ce sanctuaire, à côté de ses maîtres et de ses condisciples, venez à sa rencontre, ô saints anges et conduisez-le dans la sainte cité, la céleste Jérusalem!

In paradisum deducant te angeli . . . et perducant te in civitatem sanctam Jerusalem;

De toespraak in het Frans van directeur Corten uitgesproken in de kerk
tijdens de uitvaartmis voor Henri Colen.

Hierna een poging tot een vertaling. In RHCL.

Redevoering uitgesproken op 27 maart 1902 door de directeur van Rolduc, doctor Reinier Corten, voor de kist van de jonge en geliefde **Henri Colen**, zacht heengegaan op het feest van de annunciatie op de leeftijd van 14 jaar. De betreurde overledene, wiens schone kwaliteiten een zo schitterende toekomst beloofden, was het enige kind van een liefhebbende moeder die nu voor de tweede maal weduwe is geworden.

Heren, beste leerlingen, U bent verrast, dat we op dit uur van rouw en verdriet, wanneer we bijeen zijn om de laatste eer te bewijzen aan dit geliefde kind, het kind dat de dood zojuist genadeloos heeft weggerukt uit de tedere omhelzingen van zijn moeder en onttrokken heeft aan de liefde van zijn leraren en medestudenten, dat ik voor u, de lofzang zing, die David zong op de glorieuze dag toen hij zich voorbereidde, om de ark van het verbond op de berg Sion te beklimmen.

U hebt gelijk, mijn broeders, en als wij, terwijl onze ogen gericht zijn op deze kist en op deze droevige puinhopen die de dood onder ons heeft gemaakt, in het licht van ons geloof geen andere en betere horizons zouden kunnen ontdekken, dan zou ik gaan zoeken in het droevige boek van de Klaagliederen van Jeremia, een boek dat zeer somber is en zeer geschikt is om de pijn uit te drukken, waarin de dood van deze enige zoon zojuist een ontroostbare moeder en ons allemaal met haar, heeft gestort.

Want het moet toegegeven worden, mijn broeders, de dood, deze ongelukkige dochter en tegelijkertijd wreekster van de zonde van de mens, viert in dit jonge slachtoffer haar wrede en betreurenswaardige triomfen.

Met welke genade groeide dit kind onder ons op en ontwikkelde al zijn vermogens!

De wrede dood heeft met haar scherpe zeis, deze bloem aan het begin van zijn dagen gebroken; met haar ijzige hand bukte ze zich op de grond, en brak het tere jonge boompje en rukte zijn groene kroon eraf.

Jullie hebben aanschouwd, beste studenten, het lichaam van dit jonge slachtoffer dat in onze bibliotheek opgebaard lag, de dag nadat het bezweek in de lange strijd tussen leven en dood.

Jullie hebben Henri gezien! Met zijn koude adem heeft de dood de frisheid van zijn blozende wangen en de glimlach van zijn lippen weggenomen, ze heeft het vuur in zijn ogen gedoofd en bedekt met zijn bleke, lijkleke gezicht dat eens straalde van vreugde en gezondheid! De dood heeft gezegevierd, gezondheid, kracht, leven, alle aantrekkingskracht van een zuivere en eerlijke jeugd met voeten getreden.

Ze zegevierde over de liefde, de tederheid, de oneindige zorg van een moeder die alleen deze ene schat bezat, ze verachtte haar tranen, haar zuchten en nam haar enige kind, haar vreugde, haar hoop en haar steun weg!

Ze zegevierde, zal ik dat zeggen? Zich niets aantrekkend van onze gebeden en onze smeekbeden, spelend met onze illusies, en lachend om onze hoop, elke dag opnieuw gedurende de afgelopen lange weken.

We moeten deze onweerstaanbare macht van de dood erkennen, jonge mensen, die hier beneden nog zo weinig nadenken over het einde van hun leven. Deze droevige ceremonie is echter zeer geschikt om u verder te overtuigen van deze droevige waarheid: het leven van de mens is een voorbijgaande schaduw.

Het leven van de mens is als de bloem van het veld die 's morgens bloeit en 's avonds verwelkt. Het leven is slechts een geleend geschenk dat God je vandaag geeft en morgen weer van je afneemt.

Jonge mensen, waardeer dit geschenk, op zijn juiste waarde. Vrees aan de ene kant om de goddeloze een heiligschennende hand te geven, maar aan de andere kant, beschouw dit aardse en vergankelijke leven niet alleen als een pelgrimstocht naar het ware vaderland, waar een zon schijnt die niet gaat liggen, waar alles stabiel en onsterfelijk is.

Want, het is tijd om het te zeggen, de dood vernietigt niet alles! Neen, duizend maal neen, de dood is niet alles overwinnend. Zij heeft niet kunnen uitdoven het totale bestaan van onze lieve en deugdzaam Henri. Wat ze niet vernietigde, was de ziel van dit kind, een eenvoudig en spiritueel principe, een principe dat door niets kan worden opgelost, maar dat overleeft na de vernietiging van ons lichaam.

Wat ze niet vernietigde, was het beginsel van bovennatuurlijk leven dat in de ziel van dit kind werd gegoten door het water van de doop, het was de heiligmakende genade die zich voor onze ogen manifesteerde door de zachte uitstraling van zijn deugden, zijn vroomheid, zijn zuiverheid, zijn nederigheid, zijn openhartigheid, en die nu zijn glorieuze bestemming heeft bereikt, in het zalige visioen van oneindige schoonheid in het koninkrijk van de uitverkorenen.

Wat ze niet kon vernietigen, was de charme van zijn onschuld, waarvan de frisheid ons verheugde in zijn sterfelijk leven en die het hart van Jezus tot in de eeuwigheid blijft verheugen.

In navolging van de overledene, bewaar, jullie, kinderen en jongeren die naar mij luisteren, de schat van uw bij de doop ontvangen onschuld, en zorg ervoor dat geen verontreiniging de witheid van deze onvergeloofbare lelie aantast.

Wat de dood niet kon vernietigen, waren de verdiensten die de jonge overledene had verzameld en door de waakzaamheid van zijn zintuigen te midden van de gevaren van een grote stad, en door zijn gehoorzaamheid en volgzzaamheid aan zijn leraren in dit huis, en door zijn geduld in de lange dagen en de lange nachten van zijn angst en pijn.

Wat de dood niet kon vernietigen of zelfs verminderen, o heldhaftige moeder, ik weet het, is de kracht van uw christelijk geloof, het is de onwankelbare hoop van uw moederhart, dat, geen troost meer vindend op deze aarde, het anker wierp op de eeuwige oevers.

Nee, nee, de dood heeft niet alles vernietigd en daarom geniet ik ervan de ziel van dit kind te volgen, op zijn tocht naar de eeuwigheid, terwijl ik nadenk over deze heilige ark die door de engelen op de berg Sion, wordt gedragen.

Open uw deuren, o prinsen van Sion! Want het kind dat de eeuwige heuvels beklimt, heeft een zuiver hart en onbevleete handen! En terwijl wij deze stoffelijke resten naar het gezegende land dragen, om daar in de schaduw van dit heiligdom te rusten, naast zijn leraren en zijn medediscipelen, kom hem tegemoet, o heilige engelen, en begeleid hem naar de heilige stad, het hemelse Jeruzalem!

In paradisum deducant te angeli. . . et perducant te in civitatem sanctam Jerusalem.

Deze foto staat ook in Rolduc in Woord en Beeld. Deze foto komt uit de beeldbank RHCL te Maastricht uit collectie Goossens. Henri heeft een winter meegemaakt op Rolduc; het kan er koud zijn. Schaatsen op de vijvers is natuurlijk leuk.

Part of the Renaissance frescoes painted in the arcades of the Camposanto Cemetery in Pisa

De dood afgebeeld als een vrouw; in het Latijn en Italiaans is het woord *mors*, vrouwelijk. Let ook op de ontsnappende zielen met de strijd tussen engelen en duivels. Ik heb het idee dat op de grafsteen van Everts de ziel gekleed is en afgebeeld als ouder persoon. Als we nog eens op het kerkhof komen kijken we wat preciezer. Cuypers heeft het ontwerp van die steen in 1900 gemaakt naar het ontwerp van de grafsteen van zijn eerste echtgenote Rosalie de Vin rond 1855. Ik was zeer verrast dat de ziel voorkomt op die steen van Everts en ook nadrukkelijk in de toespraak die Corten houdt voor Henri Colen. Wat ik ook interessant vind is om te zien hoe zo'n begrafenis van een jongen zich voltrekt op Rolduc; tevens interessant te zien welk onderwijs men op Klein Rolduc kregen. Ik denk dat van alle leerlingen die op het kerkhof van Rolduc liggen we nu het meeste weten van Henri Colen.

Tot slot nog een foto van Henri en naar alle waarschijnlijkheid van zijn moeder Octavie op oudere leeftijd. De foto van Henri is zeker gemaakt na zijn eerste communie en in Den Haag; hij heeft een mooi pakje aan en mooie schoenen. De foto is er slecht aan toe.

Math Dicker juli 2023.